

A Futár egy elit rend tagja, csodált és rettegett lény. Morálja, mint egy janicsáré. Ma éjjel már két küldetést teljesített, és épp a harmadikra készül. Ruhája fekete, mint az aktív szén, még a fényt is kiszűri a levegőből. Pókselyem felületéről úgy pattan le a pisztolygolyó, mint pajtaajtóról az ökörszem, az izzadság viszont békésen áramlik át rajta, mint szétnapalmozott erdőn a balzsamos szél. A Futár hajlatait lyukacsos, érdes zselépáncél fedi: tapintása ruganyos, de ha ütés éri, úgy véd, mint egy stósz telefonkönyv.

A Futár fegyvert is kapott. Kézpénzt sose hord magánál, de előfordulhat, hogy valaki beleköt – megpróbálja elszedni a kocsit vagy a szállítmányt. A pisztoly kicsi és áramvonalas, mintha divattervezőknek készült volna. A nyilacsákák, amiket kilő, ötször olyan gyorsak, mint egy vadászgép. Ha nem használják, rá lehet dugni a szivargyújtóra, ugyanis árammal működik.

A Futár sose használta dühből vagy félelemből. De egyszer elő kellett vennie egy proccos Bürgerparkban, Gila Highlandsben. Pár tuskó rendelt szállítmányt, de fizetni nem akarózott nekik. Elővették a baseballütőt, hátha a Futár megijed tőle. Ő fogta a pisztolyt, ráirányította a lézerpöttyöt az ütőre, és meghúzta a ravaszt. A visz-

szarúgás majdnem levitte a kezét, a sporteszköz felső része pedig azon nyomban szikrázó fűrészpor-szupernóvává vált. A tulajdonosa csak állt ott a füstölgő csonkkal, és furcsa grimasz játszott az ajka körül. A Futárokkal nem lehet szórakozni.

Azóta a pisztoly a kesztyűtartóban pihen, és a Futár inkább két szamurájkardot hord magánál. Szolgálaton kívül is ezek a kedvenc fegyverei. A gilai naplopók nem féltek a tűpisztolytól, ezért használnia is kellett. A kardokból viszont mindenki ért.

A Futár hengereiben annyi erő szunnyad, hogy fél kiló szalonnát el tudnának repíteni a kisbolygóövezetig. A kocsi csillogó, polírozott, óriás záróizmokon át ontja az energiát. Hozzá képest egy cicálimó vagy egy bürgertank ostoba játékszer. Ha a Futár megküldi, nincs kegyelem. A lényeg a tapadás. Az átlagos gumi miniatúr, kétujjnyi területen érintkezik az aszfalttal, a Futár kocsijának viszont hatalmas, ragacsos kerekei vannak, akkora tapadófelülettel, mint egy dagadt nő sonkái. Kapaszkodik az aszfaltba, pumaként lódul neki, és egy szempillantás alatt megáll.

Hogy miért ilyen kegyetlenül jól felszerelt a Futár? Mert ez bizalmi állás. A Futár példakép. Ez Amerika. Az emberek itt azt csinálnak, amihez kedvük van. Joguk van hozzá. Nem tetszik? Ha nem tetszik, bekapathatod, mert mindenkinek fegyvere van. Senki se baszakodhat velük. Többek közt ennek köszönhető, hogy Amerika gazdasága ma a legpocsekábbak közé tartozik. Miután telepumpáltak mindenkit a technológiával, miután autókat kezdtek gyártani Bolíviában és mikrohullámú sütőket Tádzsikisztánban, miután a természeti erőforrások terén leapadt az előnyük a hongkongi teherhajók miatt, amik fél dollárért zsuppolják át Észak-Dakotát Új-Zélandra tehenestül-sivatagostul, miután a Láthatatlan Kéz fogta a történelmi egyenlőtlenségeket, és szétkente őket a bolygó teljes felszínén az általános jólét (vagy legalábbis egy pakisztáni vályogvető szempontjából jólétnek tűnő állapot) érdekében – akkor mi is maradt? Amerika négy dologban maradt világléelő:

Zene

Film

Mikrokód (szoftver)

Hipergyors pizzaszállítás

A Futár régebben programokat írt. Ma is szokott, hébe-hóba. De ha az élet egy kellemes általános iskola volna, és csupa jólelkű pedagógus vezetné, a Futár ellenőrzőjében ez szerepelne: „Hiro rettenetesen okos és kreatív, de picit javítania kell a kooperációs készségén.”

Így lett belőle pizzafutár. Ahhoz nem kell se ész, se kreativitás – de kooperációs készség sem. Egy szabály van: a Futár elindul, és harminc perc múlva ott a pizza, vagy a kedves vendég ingyen kap mindent, fejbe löheti a sofőrt, és szénné perelheti a céget. A Futár fél éve gályázik itt, ami előéletéhez viszonyítva igen jelentős teljesítmény. Huszonegy percnél sosem tartott tovább egy kiszállítás.

Ó, a csúf kőkorszaki idők! Amikor Old Spice-búzt és munkahelyi csömört árasztó családapák vöröslő arccal mutogattak a Seikójukra meg a konyhai kakukkosra; most komolyan, nézze meg, maguk nem ismerik az órát?!

Ennek vége. A pizzaszállítás ma már külön iparág. Tudomány. Négy évet kell lehúzni a CosaNostra Pizza Egyetemen, hogy az ember beletanuljon. A nebulók egy épkezláb mondatot se bírnak kinyögni angolul, mikor idetántorognak Abháziából, Ruandából, Guanajuatóból meg Dél-Jersey-ből, és mire lediplomáznak, többet tudnak a pizzáról, mint egy beduin a homokról. Hosszan tanulmányozták a kiszállítási vitákat. Ismerik a mintázatokat. Teleposkázták a Futárokat, hogy megfigyelhessék a viták menetét, az üvöltések dinamikáját, az A típusú bürgerparklakók jellegzetes nyelvtani szerkezeit. Feltérképezték a tipikus elkövetőt, aki kamikazét megszégyenítő bátorsággal hirtelen úgy dönt, lottyadt kertvárosi életét felforgatva *hazudni* fog, esetleg hagymázás kép-

zolgésekre hajszolja magát a rendelés időpontjával kapcsolatban, és igen, övé lesz az ingyenpizza, mert az *jár* neki az elidegeníthetetlen szabadságjogai mellé, ez isten adta juss! Az ilyenekhez pszichológusokat küldtek ki, vittek nekik egy ajándék tévét, hogy részt vegyenek a kutatásban, hazugságvizsgálóra kötötték őket, és figyelték az agyhullámaikat, összefüggéstelen filmrészleteket mutattak nekik pornósztórokról, karambolokról és Sammy Davis Juniorról, illatos mályvaszínű szobákba ültették őket, és körmönfont etikai kérdéseket tettek fel nekik, melyekbe még egy jezsuita barát is belepírult volna.

A CosaNostra Pizza Egyetem elemzői végül arra a következtetésre jutottak, hogy az ilyen emberekkel semmit nem lehet tenni, úgyhogy olcsó és frappáns megoldásként bevezették az intelligens pizzásdobozt. Ez egy bordázott műanyag tok, az oldalán kis vörös LED-del, ami jelzi a Futárnak, hány profitromboló perc telt el a sorsdöntő telefonhívás óta. A dobozok kis rekeszekben pihennek hátul; amikor a központban becsúsztatják a dobozt, az a helyére kattannak, és rögtön kapcsolatba lép a kocsis fedélzeti rendszerével. Az ügyfél címét már a telefonszám alapján lehívták, és ráírták a doboz RAM-jára. A kocsis leolvassa, megállapítja az optimális útvonalat, és rögtön ki is vetíti a sofőrnek. A térkép színes vonalai ott derengenek a szélvédőn, úgyhogy a Futárnak még oldalra se kell pillantania.

Ha letelik a harminc perc, a CosaNostra Pizza Főközpontban megszólalnak a szirénák, és a katasztrófáról azonnal értesítik magukat Enzo bácsit, a szicíliai Sanders ezredest, Bensonhurst királyát, a Futárok rémét, a CosaNostra Pizza Inc. kápoját és reklámarcát, aki öt percen belül telefonkapcsolatba lép az ügyféllel, és bocsánatért esedezik. Másnap Enzo bácsi helikopteren látogatja meg az ügyfelet, újból elnézést kér, és átad egy ingyenes olaszországi útra szóló kupont. Ennek beváltásához csak néhány formanyomtatványt kell aláírni, melyben az ügyfél beleegyezik, hogy a CosaNostra Pizza

reklámcélból gyarmatosíthatja a magánéletét. És mindezek után még úgy érzik, nekik tettek szívességet.

A Futár nem tudja, ilyen esetekben mi történik a kiszállítóval, de suttognak egyet s más. A legtöbb rendelés az esti órákban fut be, így Enzo bácsi privát szférájának érzékeny szakaszát érinti. Ki érezné magát kellemesen, ha félbe kellene szakítania a családi vacsorát, és telefonon megalázkodni valami ellenszenves bürgerparköltelék előtt? Enzo bácsi ötven éve szolgálja a családot és a hazát, mások ilyenkor már golfozással vagy az unokák pesztrálásával mulatják az időt, neki pedig fürdés közben kell kimásznia a kádból azért, hogy csókolgatni kezdje valami tizenéves kis idiótának a lábát, mert a pepperoni történetesen harmincegy perc alatt ért célhoz? Te jó ég. A Futár már a gondolattól is szaporábban szedi a levegőt.

De ha nem így volna, nem dolgozna a CosaNostra Pizzának.

Hogy miért? Mert sajátosan bizsergető érzés, ha az életed forog kockán. Mintha kamikaze pilóta lennél. Kitisztul az elme. Másokat – eladók, hamburgerzombik, szoftverabszolgák, az értelmetlen munkák bajnokai, akikből az Amerikai Álom összeáll – a jó öreg szabadverseny idomít. Ha nem forgatod a hamburgerhúst vagy debuggolod a szubrutint gyorsabban és ügyesebben, mint a volt osztálytársad két utcával arrébb, akkor lesheted, mert verseny van, és az ilyesmi szemet szúr.

Micsoda mókuserék. A CosaNostra Pizzánál nincs verseny. A verseny ellentmond a maffia erkölcsi kódexének. Nem azért hajtják magukat, hogy az öt házzal odébb teperő klónjaikkal versenyezzenek. Azért hajtanak, mert különben kampec. A nevük, a becsületük, a családjuk, az életük forog kockán. A hamburgersütőgéteknek talán magasabb a várható élettartama – de miféle élet az?, kérdezi joggal az ember. Ezért van, hogy senki, még a japánok sem szállítanak gyorsabban pizzát a CosaNostránál. A Futár örül, hogy ezt az egyenruhát viselheti, hogy ilyen kocsit vezethet;

peckesen lépdél végig a Bürgerparkok családi házainak kocsifeljáróján. Páncélja komoran feketéllik, vállán egy pizzásdoboz, a vörös LED-számjegyek büszkén pislognak az éjszakába: 12:32, vagy 15:15, nagy néha 20:43.

A Futár a 3569-es CosaNostra Pizzabázishoz tartozik. Ez a dél-kaliforniai völgyben található, amelynek lakosai képtelenek eldönteni, minden négyzetméternyi helyet be akarnak-e építeni, vagy jobb szeretnének ott helyben megfulladni. Ennyi embernek lehetetlen elég utat építeni, bár a Fairlanes próbálkozik. Néhány városrészt le kell rombolni, de azok a hetvenes-nyolcvanas évekbeli lakóparkok szinte kínálják magukat. Se járda, se iskola, semmi. Nincs rendőrség, se bevándorlási hivatal, az idegenek simán besétálhatnak, meg se motozzák őket, beléjük se kötnek. Bezzeg egy Bürgerpark, ott rend van. Saját alkotmány, határátkelőhely, igazságszolgáltatás, zsaruk, ami kell.

A Futár egy időben a Merryvale Farmok államvédelmi szervénél szolgált, de kirúgták, mert kardot rántott egy idegenre. Átszúrta a trikóját, a pengét felcsúsztatta a nyakáig – persze lapjával –, és rátűzte a besurranót a házra, ahová az be akart törni. Nagyon elégedett volt magával. Aztán kiderült, hogy a kis besurranó a Merryvale Farmok alelnökének a fia. A rohadékok persze találtak kifogást: azt mondták, a szamurájkard nem szabványos. Meg hogy a Futár megszegte a GYEKI-t, a Gyanús Egyének Kezelésének Irányelveit. A srác pedig lelki traumát szenvedett. Azóta a kenőkésektől is fél; kanállal tudja csak vajazni a kenyeret. Az eset állítólag kockára tette a cég hírnevét.

A Futárnak kölcsön kellett kérnie, hogy kifizesse a kártérítést. A Maffiától kért kölcsön, így bekerült az adatbázisukba: retinaterkép, DNS, hangminta, ujjlenyomat, tenyérlenyomat; mintát vettek a testének minden redőzött felületéről (na jó, majdnem mindegyikről), és bedigitalizálták azok a mocskok. Amikor Futárnak jelent-

kezett, örömmel fogadták, mert már ismerték. A kölcsön idején személyesen tárgyalt a Völgy alkápjával, aki később személyesen ajánlotta be futárnak. Mintha egy nagy család tagja lenne. Egy ijesztő, perverz és gonosz családé.

A 3569-es CosaNostra Pizzabázis a Vista Roadon van, a Kings Park sugárút mentén. A Vista Road régebben Kaliforniához tartozott, mai neve Fairlanes CSV-5. A másik fő sztráda régebben állami tulajdonban volt, most Cruiseways Cal.12-nek hívják. A völgy északi részén a két út találkozik. Egy időben tisztázatlan volt, kié ez a terület, és rendszeresen fegyverropogás zavarta meg a környék nyugalma, végül egy nagyvállalkozó felvásárolta az egész területet, és plázát csinált belőle. A sztrádák azóta egy parkolókomplexumba futnak be, ahol elvesztik a nevüket. A kereszteződésen csak úgy lehet áthaladni, ha az ember behatol ebbe a rettenetbe, és végigmegy egy titkos útvonalon, ami kanyargósabb, mint a Ho Si Minh-ösvény. Ami a sztrádákat illeti, a CSV-5-ön viszonylag normális a forgalom, de a Cal.12-nek jobb a burkolata. Ez jellemző a cégekre – a Fairlanes a céltudatos A típusú sofőröket akarja kiszolgálni, akiknek a menetidő a fontos, a Cruiseways pedig a B típusúakat, akik gurulni szeretnek.

A Futár egy A típusú vadállat. Beméri a 3569-es CosaNostra Pizzabázist, és százhusz kilométer per órával teper a CSV-5 bal sávjában. Kocsija suhanó fekete folt, melyen halványan tükröződik a loglória, a kivilágított reklámok alagútja. Elöl, ahol egy hagyományos kocsinál a hűtőrács lenne, narancssárga lámpasor szikrázik, fénye mint az égő benzin lángja. Bevilágít a többiek hátsó ablakán, betölti a visszapillantójukat, tüzes maszkot szorít az arcukra, a tudatalattijukba hatol, és szörnyűséges félelmeket kavar felrobbanó benzintartályokról, gazdájukat félholtan rabul ejtő roncsokról. A sofőrök félre akarnak húzódni, hogy a Futár megelőzhesse őket pepperonitűzben égő éjfékete szekerén.

A loglória, ami kettős fénycsíkként kíséri a CSV-5-öt, felfüggesztett céglogókból áll, melyeket manhattani szakemberek terveztek, akik egyetlen munkájukért többet kapnak, mint amennyit a Futár egész életében keresni fog. Bármennyire is próbálják egyénivé tenni őket, mind elkenődnek, főleg százhusz kilométer per óránál. A 3569-es CosaNostra Pizzabázist mégis könnyű felismerni, hála egy óriásplakátnak, ami még a mai, erősen felfokozott elvárások szerint is impozáns. Maga a franchise töppedt alapzatnak tűnik az oszlopok alatt, melyek Atlaszokként taszítják fel a reklámot a logók égboltozatába. *Marca Registrada, baby.*

A tábla klasszikus, gesztenyebarna darab, nem holmi elnyúlható promóciós kellék. Kinyilatkoztatás; emlékmű, ércnél maradóbb. Ugyanakkor egyszerű, és nemes. Enzo bácsi látható rajta jellegzetesen csicsás olasz öltönyében. A hajszálcsíkok nedvesen csillognak a zakón, a zseb négyesöge izsamósan fénylik. A frizura tökéletes: valamilyen titkos anyaggal suvickolták atombiztosra, és minden tincset négyesögletesre nyesett Enzo bácsi kuzinja, aki a világ kettes számú gyorsfodrászláncát vezeti. Enzo jóságos nagybácsiként pillant le a világra, nem pózol, mint valami modell, csak áll, mint egy jó ismerős. A feje fölött felirat:

A MAFFIA

Egy barát a Családban!

A Cosa Nostra Alapítvány támogatásával

A reklámtábla a Futár sarkcsillaga. Már tudja, hogy amikor a tábla bal alsó sarkát eltakarják Wayne Tiszteletes Gyöngykapuinak álgóti-kus, rózsablakos boltívei, át kell sorolni a jobb sávba, ahol a debilek és a cicalimók vánszorognak szélütötten, tétován, és úgy bámulnak minden elhaladó franchise-lejárót, mintha nem tudnák, remény-e, vagy fenyegetés.

A Futár megelőz egy cicalimót – családi kisbuszt –, elhúz a szomszédos Szundi King mellett, és besüvít a 3569-es CosaNostra Pizzabázisra. A hájas tapadófelületek sikoltoznak, de nem hagyják cserben a Fairlanes szabadalmaztatott burkolatát, miközben a kocsi begurul a bokszutcába. A bokszt üres, ami jó jel; nem kell várni, nagyobb a forgalom, röppennek a pizzák. Ahogy a kocsi huppanva megáll, már nyílik is a csomagtartó, előcsúsznak a rekeszek, a csomagtartófedél pedig kattogva behúzódik, mint egy rovarszárny. A rekeszek mohón ásítanak. Várják a forró tésztát.

És várnak. A Futár dudál. Nem ez a normális tempó.

Kinyílik a tolóablak. Ez hallatlan. Lehetetlen. Ha valaki felüti a CosaNostra Pizza Egyetem nagy, gyűrűs mappáját, megkeresi a tárgymutatóban az ablak, bokszutca, diszpečser koordináták által határolt szöveghelyet, akkor világosan kiderül, hogy ennek az ablaknak mikor mit kell csinálnia – és a kinyílás nem szerepel köztük. Ha kinyílik, akkor valami nem stimmel.

A tolóablak kinyílik, és – te jó ég – füst árad ki rajta. Fűlsértő sípolás zavarja meg az audiorendszer rockhurrikánját, és a Futár rádöbben, hogy odabent, a franchise-ban a tűzjelző szól.

Hifit ki. Nyomasztó csönd – a dobhártyák lefújják a riadót –, az ablak remeg a sivitástól. A kocsi áll, a motor jár. A raktér túl régóta van nyitva, a légköri szennyeződés kezdi eltömíteni a pizzarekeszek érintkezőit, idő előtt szervizelni kell majd őket. Minden pont ellentétesen alakul azzal, ami a kapcsos mappában áll, és amit a pizza-univerzum egészséges ritmusa diktál.

Odabent egy gömbölyded abháziai férfi rohangál fel-alá egy hatalmas gyűrűs mappával, amit a sörhasára támaszt. Tipeg, mintha tojáshejőn járna, és közben abházul beszél. A Völgynek ebben a részében minden CosaNostra pizzafranchise-t abháziai bevándorlók vezetnek.

A tűz elég veszedelmesnek tűnik. A Futár egyszer látott tűzvést, Merryvale Farmjainál, illetve pont hogy nem látta, mert el-

borította a füst. Füst terjengett mindenhol, egyre csak ömlött, és a mélyén narancssárgán derengett valami, mint hasas felhőben a villám. De ez a tűz nem ilyen. Ez a tűz alig harákol elég füstöt, hogy a szirénát beindítsa. A Futár pedig egy ilyen kis lófing miatt veszíti az időt.

A Futár újból rányom az elektromos kültre. Az abháziai boltvezető az ablakhoz jön. Elvileg az interkomon át kellene kommunikálnia, és a szavait a rendszer közvetítené a Futár kocsijába, de nem, ő szemtől szemben tárgyalt, mintha valami kibaszott szerkényhajtóval beszélne. A fickónak vörös az arca, izzad, mint a ló, és vadul forgatja a szemét, miközben próbálja felidézni az angol szavakat.

– Kis tűz – böki ki.

A Futár nem felel. Tudja, hogy ezt az egészet filmre veszik, és a felvétel forródróton suhan a CosaNostra Pizza Egyetemre, ahol laboratóriumokban elemzik majd a pizzamenedzsment szakemberei. Szakirányos hallgatóknak fogják mutogatni órán, talán épp azoknak, akik felváltják majd ezt a szerencsétlent, és az eset klasszikus példa lesz rá, hogyan kell elbaszni az életedet.

– Új ember... A mikrohullámba vacsora... fólia... bumm! – meséli a boltvezető.

Abházia egykor a dicső Szovjetunió része volt. Egy frissen érkezett abháziai bevándorló a mikrohullámú sütő közelében olyan, mint egy agyműtetre készülő mélytengeri gyűrűsféreg. Honnan szalajtják ezeket? Az amerikaiak nem bírnak megsütni egy kurva pizzát?

– Adja azt a pizzát – mondja a Futár.

A „pizza” szóra a pasas visszazökken a valóságba. Összekapja magát. Becsapja az ablakot, elfojtva a füstjelző kíméletlen sipítását.

Egy japán robotkar tülekszik elő, és pizzásdobozt lök a legfelső rekeszbe. A billenőajtó óvón visszazárul.

A Futár épp kifelé hajt a boksztucából, a szélvédőre kivetített szállítási címet tanulmányozza, és töpreng, hogy balra vagy jobbra induljon-e, amikor megtörténik a dolog. A hifi újra leáll – ezúttal a fedélzeti rendszer kapcsolja ki. A műszerfal vörös fénybe borul. Ütemes csipogás hallatszik. A szélvédőn látható kijelző, mely a pizzásdobozra csatlakozik, baljósan villogni kezd:

20:00.

Egy húszperces rendelést szóztak a Futárra.

Megnézi a laccímet: húsz mérföld.

Akaratlanul is felhördül, és tövig nyomja a gázt. Érzékei azt súgják, ahogy forduljon vissza, és mérsárolja le a boltvezetőt. Szedje elő a csomagtartóból a kardjait, pattanjon be a kis tolóablakon, mint egy nindzsa, vadássza le a gazfickót a mikrohullámú katasztrófától felbolydult pultok közt, és szabadítsa el a kelt tészták között az apokalipszist. De ugyanerre gondol, valahányszor bevágnak elé a sztrádán, és akkor se szokta megcsinálni – egyelőre.

Nyugalom. A helyzet kezelhető. A Futár maximális fényerőségre kapcsolja a narancssárga vészlámpákat, automatára a reflektorokat. Leállítja a figyelmeztető csipogást, a hifit pedig átkattintja taxiszenkre: a rádió ilyenkor a taxisok csatornáin szörföl, hátha mondanak valami fontosat. Sajnos egy mocskos szót se lehet érteni belőle. Állítólag lehet kapni távoktató kazettát (vezetés közben is használható), amiből az ember megtanulhatja alapfokon a taxihantát. Elengedhetetlen, ha valaki be akar kerülni a szakmába. A taxihanta egyes vélemények szerint az angolból származik, de száz szó közül jó, ha egy felismerhető. Azért ezt-azt sejt az ember, ha hallgatja. Ha baleset vagy gond van, elkezdenek zagynálni a csatornán, és az ember választhat más útvonalat, nehogy...

a Futár megszorítja a kormányt
ott ragadjon egy dugóban
 szeme kidülled, érzi a nyomást, ami a koponyáját préseli
 vagy megreked egy lakókocsi mögött
 a hólyagja piszkosul feszül
 és végül a pizza
 Úrjézus
 késve ér oda.

A szélvédőn 22:06 pislákol, de ő azt látja: 30:01.

A taxisok sutymorogni kezdenek valamiről. A taxihanta hajlékony, vízcsobogásszerű nyelv néhány éles, idegen hanggal, mint az üvegcsereppel dúsított vajkrém. A Futár el-elkapja azt a szót, hogy „fuvar”. Állandóan a kibaszott fuvarjaikról beszélnek. Nagy szám. Mi van, ha egy fuvarral

későn

érnek célba? Kevesebb a borralaló? Na bumm.

A CSV-5 és az Oahu kereszteződésénél szokás szerint az egész sztráda belassul. Ezt csak úgy lehet elkerülni, ha az ember Windsor Heights Békebeli Utcácskái felé kerül.

A WHBU-k felépítése mindenhol egyforma. Amikor a WHBU Építőipari Rt. új Bürgerpark építésébe kezd, legyalulja a domborzatot, és eltéríti az összes nagyobb folyót, ami akadályozná az ergonómiaailag optimalizált biztonságos utcahálózat kialakítását. Bárhol tér be az ember egy Windsor Heightsba, Fairbankstől kezdve Jaroszlavlon át a sencseni különleges gazdasági övezetig, mindig kiismeri magát.

De ha valaki már egy adott WHBU minden házába vitt pizzát, kezdi kiismerni az apró titkokat is. A Futár például tudja, hogy a standard WHBU-ban egyetlen hátsó kert miatt nem lehet egyenesen áthajtani a településen, hanem gyáván, a szabályoknak behódolva tíz percig kell kavarogni az idióta, ergonomikus utcácskákon.

De ha valaki a megfelelő kertenél merészen lekanyarodik, nyílegyenesen átvághat a központon.

A Futár ismeri azt a kertet. Már többször vitt oda anyagot. Körülnézett, és minden részletet elraktározott; agyába véste a sufni és a piknikasztal helyét, így aztán még sötétben is odatalál – mert tudta, hogy ha egyszer ilyesmi történik, és egy huszonhárom perces pizza figyel hátul a rekeszben, mérföldekre van a cél, és belassul a forgalom a CSV-5 és az Oahu kereszteződésénél, akkor ő majd behajt Windsor Heightsba (az elektromos futárvízumra automatikusan megnyílnak kapuk), végigsüvít a Heritage Boulevardon, csikorgva befordul a Strawbridge Place-re (fittyet hányva a ZSÁKUTCA táblára, a sebességkorlátozásra és a játszódozó gyerekeket ábrázoló sziluettekre, amelyekkel teleszórták a környéket), megalázza a fekvőrendőröket félelmetes radiáljaival, felszáguld a Strawbridge Circle 15. kocsibejáróján, éles balkanyarral bevágódik a kertbe, megkerüli a sufnit, átviharzik a Mayapple Place 84. kertjén, kikerüli a piknikasztalt (necces), ráfut a következő kocsifelhajtóra, aztán kigurul a Mayapple-re, onnan rá a Bellewoode Valley Roadra, ami pedig egyenesen a bürgerpark kijáratához vezet. Eddigre a WHBU rendőrsége már feltehetőleg várni fogja, csakhogy a FIB-ek, a Futómű-inzultáló Berendezések csak egy irányba működnek: a kintről jövőket meg tudják állítani, de a bentről kifelé menőket nem.

Ez a kocsí pedig olyan kibaszott gyors, hogy ha egy zsarú akkor harap a fánkjába, mikor a Futár a Heritage Boulevardra ér, még le sem nyeli a falatot, mire a pizzavagon már az Oahun teper.

Dongg. Újabb vörös fények a szélvédőn: a körkörös védelmi rendszer veszélyt jelez.

Nem. Lehetetlen.

Valaki rátapadt. Hátulról, baloldalt. Egy deszkás bohóckodik mögötte a sztrádán, miközben a Futár már a Heritage Boulevardra vezető irányvektorokat kalkulálja.

A nagy töprengés közepette hagyta, hogy rácuppanjanak. Ez a szakaszó a deszkások nagy, kerek, elektromágneses csákyájára utal, mely pókselyem kábelre csatlakozik. Egy ilyen mágnes landolt tompa kondulással a Futár kocsijának tomporán. Három méterrel mögötte az ördögi szerszám tulajdonosa lazázik; húzatja magát, mint valami vízisíző.

A visszapillantóban narancssárga és kék foltok villannak. A parazita nem egyszerű deviáns tinédzser. Egyéni vállalkozó. A zselépáncél zsebektől duzzadó, narancs-kék overall a Kurírok uniformisa. A RadiX, a Radikális Kurír Szolgálat alkalmazottaié. Olyasmi, mint a biciklis futár, de százszor idegesítőbb, mert nem saját erővel hajtja magát, hanem ráakaszódik másokra, és lelassítja őket.

Persze logikus. A Futár láthatóan siet, szikráznak a reflektorai, nyivákolnak a tapadófelületek. Közel s távol nincs nála gyorsabb a sztrádán. Nem csoda, hogy a Kurír őt szemelte ki.

Nem kell felkapni a vizet. Ha sikerül levágni az utat a WHBU felé, rengeteg ideje lesz. Megelőz egy lassabb kocsit, aztán bevág a középső sávba. A Kurírnak le kell kapcsolódnia, különben rákenődik a leelőzött kocsira.

Na tessék. A deszkás most már nem három méterre van – hanem egyenesen itt, a hátsó ablaknál. Megsejtette a manővert, behúzta a kábelt a fogantyúba épített szupererős csörlővel, és most ott liheg közvetlenül a pizzavagon mellett, miközben az elülső kereke a hátsó sárhányóval kacérkodik.

Egy narancssárga-kék kesztyű nyúlik ki, és átlátszó matricát csap a bal oldalsó ablakra. A Futárt megmatricázták. A trófea harminc centi széles, és nagy, narancssárga betűkkel ez áll rajta (tükörírással, hogy belülről pont el lehessen olvasni):

BUKTAD, GYÍKARC

A Futár majdnem elszalasztja a lejárót. Bele kell taposnia a fékbe, megvárni, amíg elvonul egy kocsisor, aztán átvág a leállósávon a Bürgerpark felé. A határpózna jól ki van világítva, a vámügynökök készek lecsapni minden érkezőre – ha gyanúsnak tűnnek, még testüregmotozás is várhat rájuk –, de a kapu varázsütésre kitarul, amint a biztonsági rendszer érzékeli, hogy egy CosaNostra pizzavagon közeleg; kaja érkezik, semmi gond, parancsoljon. És ahogy áthaladnak, a Kurír – franc egye a belét – integet az öröknek! Mekkora pöcs! Mintha állandóan ide járna!

Valószínűleg jár is. Felszed valami überfontos szart valami überfontos WHBU-lakótól, és elviszi egy másik FAKÁJ-ba (Franchise-alapú Kváziállami Jogonalanyba), levámoltatja, és átadja. Ezt csinálják a Kurírok. Ma is.

A Futár belassult, elvesztette a lendületét, romlik az időzítése. Hol a Kurír? Á, megint kiengedte a kábelt, és hátul szambázik. Nem sejti a seggarcú, hogy mindjárt komoly meglepetés éri. Leszédül-e a mocskos deszkájáról, miközben egy éjfekete gépszörny száz kilométer per órával vonszolja maga után egy tricikli porrá zúzott maradványain át? Mindjárt kiderül.

A Kurír – akit a Futár akaratlanul is szemmel tart a visszapillantóban – hátradől, mint egy vízisíző, rátapad a deszkára, és odalendül a kocsi mellé. Párhuzamosan haladnak a Heritage Boulevardon, és *slapp*, újabb matrica kerül fel, ezúttal a szélvédőre!

NAGY VAGY FATER

A Futár hallott ezekről a matricákról. Órákig tart lekaparni őket. Be kell vinni a kocsit a szervizbe, több billió dollárt kell kicsengetni. A Futárnak jelenleg két fő célja van. Szerez egy agyrázkódással fűszerezett délutánt ennek a kedves kurírembernek, bármibe is kerül, továbbá kiszállítja a kurva pizzát, nem egész

24:23

öt perc és harminchét másodperc alatt.

Most jön az a mellékutca – jobban kellene koncentrálnia a vezetésre –, úgyhogy a Futár váratlanul megrántja a kormányt, és reméli, hogy a Kurír összecsókolózik a stoptáblával. De nem. A dörszöttebbek figyelik az első kereket, látják, ha fordulni kezd, résen vannak. Végig a Strawbridge Place-en! Elég hosszúnak tűnik, a Futár rövidebbre emlékezett – ez természetes, ha siet az ember. Elöl karosszériák csillognak, a parkoló kocsik azok – persze, ez már a körforgalom. És itt a ház. Világoskék, PVC- és deszkaborítású, emeletes családi fészek, földszintes garázzsal. Hirtelen a kocsifelhajtó lesz a Futár univerzumának középpontja, úgyhogy kizárja tudatából a Kurírt, és próbál nem gondolni arra, mit csinálhat most Enzo bácsi – talán ülőfürdőt vesz, vagy épp a mellékhelyiségben meditál, netán valami színésznővel enyeleg, esetleg szicíliai népdalokat tanít huszonhat leányunokája valamelyikének.

Amint az első kerekek ráfutnak a lejtős bejáróra, a felfüggesztések beköszönnek a motortérbe, de hát végül is erre vannak. A Futár kikerüli a parkoló kocsit – biztos vendégek jöttek, ezeknek nem volt Lexusa –, átvág a sövényen, behajt az oldalsó kertbe, és keresi a sufnit, a sufnit nem szabad elkaszálni

nincs itt, lebontották

akkor a következő tereptárgy, a piknikasztal a szomszéd kertben
egy pillanat, hogy kerül ide kerítés?

Most már késő fékezni. Gyorsítani kell, legázolni a kerítést anélkül, hogy elveszne a lendület. Ez csak valami szar léckupac.

A kerítés engedelmesen ledől, és a koci röpké tíz százalékot veszít a sebességéből. A kerítés viszont furcsán réginnek tűnt. Talán rossz mellékutcat választott – gondolja a Futár, majd nagy ívben berepül a ház mögötti üres úszómedencébe.

Jobb lett volna, ha a medence nem üres. Akkor legalább a koci épen marad, és nem tartozna még ezzel is a CosaNostrának. A medence azonban üres, így a Futár rakétaként vágódik a szemközti falba. A zaj inkább robbanásra, mint csattanásra hasonlít. Kicsapódik a légszák, a Futárban pedig csak egy másodperc múlva tudatosul igazán, hogy mi történt, mintha félrelebbenne a függöny életének új korszaka előtt: egy totálkáros roncsban ül egy üres úszómedencében, a távolban már vijjognak a helyi szervek szirénái, a háta mögött pedig ott figyel a végzet pizzája, a kijelzőjén 25:17.

– Hova lesz? – kérdezi valaki. Egy női hang.

A Futár kipillant a girbegurba ablakkereten, amit most kristályos üvegfraktál szegélyez. A Kurír szól hozzá. A Kurír egy fiatal nő. Egy tinédzser lány. Egyetlen karcolás sem esett rajta. Amikor a baleset történt, ő csak begurult a medencébe, és most ide-oda suhan, félcsövezik; felfut az egyik homorú oldalon, megfordul, aztán át a túlsó felére. A csákyát a jobb kezében tartja; az elektromágnezt behúzza a markolatig, úgyhogy az egész szerkezet egy furcsa halálsugárvetőre emlékeztet. A Kurír mellkasa tele van paszományokkal, mint egy tábornoké; szalagok és medálok százai villognak rajta, csak ezek nem kitüntetések, hanem vonalkódok. Azonosítók, amikkel lehet jutni cégekhez, FAKÁJ-okba vagy épp a sztrádára.

– Yo! – mondja a lány. – Hova lesz a pizza?

A Futár a halálán van, ez meg itt félcsövezik.

– Fehér Oszlopok. Oglethorpe Circle 5. – nyögi.

– Menni fog. Nyisd ki a csomagtartót.

A Futár szíve hirtelen a kétszeresére nő. Könny szökik a szemébe. Lehet, hogy mégis túléli. Megnyom egy gombot, mire kinyílik a raktér.

A Kurír a következő fordulónál kirántja a pizzát. A Futár fájdalommas grimaszt vág: lelki szemei előtt felvillan az összenyomódott fel-

tét. Aztán a Kurír bevágja a dobozt a hóna alá. A Futár elfordul; ez már neki is sok.

De oda fog érni. Enzo bácsinak csak késésekért kell bocsánatot kérnie, az ocsmány, szétfolyt és kihűlt pizzákért nem.

– Hé – mondja a Futár –, fogd.

Kidugja éjfekete overallos kezét a kitört ablakon. A hátsó udvar alkonyati szürkéségében valami fehéren világít – egy névjegy. A Kurír a következő fordulóban elveszi és megnézi. Ez áll rajta:

HIRO PROTAGONIST

az utolsó szabadúszó hacker
rettegett kardművész
stringer (CIC)
szakterület: szoftveripar
(Zene, Film & Mikrokód)

A hátoldalon az elérhetőségek. Telefonszám. Univerzális mobil lokátorkód. Postafiók. Azonosító fél tucat elektronikus csatornáról. És egy cím a Metaverzumban.

– Idióta neved van – mondja a csaj, miközben elsüllyeszti a névjegyet számtalan zsebeinek egyikében.

– Legalább könnyű megjegyezni – feleli Hiro.

– Ha hacker vagy...

– ...minek pizzafutárkodom?

– Ja.

– Mert *szabadúszó* hacker vagyok. Figyelj, nem tudom, hogy hívnak... de jövök negyed eggyel.

– A nevem Y.T. – mondja a lány, aztán tapos párat a betonra, hogy felgyorsítson. Kiröppen a medencéből, mintha parittyából lőtték volna ki, és egy pillanat alatt eltűnik. Hála a gördeszka süngörgőinek – több ezer kis rudacska, melyek mindig tökéletesen idomulnak

a talajhoz –, úgy halad a gyepen, ahogyan egy darab vaj szánkázik a forró teflonon.

Hiro, aki harminc másodperce már nem Futár, kikászálódik a kocsiból, előszedi a kardjait, felcsatolja őket, és felkészül a lélegzet-elállító éjszakai menekülésre az ellenséges WHBU-n át. Pár percre van az Oakwood Otthonok, Hirónak úgy-ahogy ott a fejében a részletes térkép, és ismeri a Bürgerparki zsaruk stratégiáját, mivel régebben közéjük tartozott. Szóval van rá esély, hogy megússza. De érdekes lesz.

A medence tulajdonosainál most kezdenek kigyulladni a lámpák, gyerekek dobják le a meleg paplant és kukucskálnak ki az emeleti ablakon, bolyhos kis Stünci Tündi és Bruce Lee Kalózkirály pizsamáikban, amelyek tűzálló és nem karcinogén változatban is kaphatók. Apu most lép ki a hátsó ajtón, a dzsekit cibálja magára. Kedves család, békésen és barátságosan élnek ebben a csupa fény lakban. Hiro ismer egy hasonlóan kedves családot, de mintegy harminc másodperce már nem tartozik közéjük.